

Dag Wilfried,

steun verb(l)ind

Dit is een complete verrassing, niet? Een onbekende stem die je vanuit het donker toespreekt. Ik gok dat jij al na drie noten weet wat voor iemand er voor je staat. Misschien fantaseer je er een gezicht bij? In mijn geval: een lange neus als een pupiter voor een rond brilletje. Ik ben een schrijver van een jaar of drieëndertig, gevraagd om jou te bedanken, daar kom ik nog op terug.

Elke dag spreken onbekende stemmen je aan, willen ze ongevraagd helpen, wanneer je met je witte stok voor het stoplicht staat, bij het opstappen van de bus, de schaakstukken op je bord dicteren waar ze naartoe willen. In de Botanische tuin in Antwerpen ontmoet ik steeds weer de slechtziende visser op rust die een polshorloge draagt dat hem in het Frans het uur opzegt, wanneer hij maar wil. Telkens ik hem zie moet ik het horen, mag ik op het knopje drukken, hoe dat Franse horloge droogkomisch zegt: *Il est quatre heure et demi*.

Daarbij moet ik steeds aan de blinde Jorge Louis Borges denken, een Argentijnse schrijver van de twintigste eeuw, die de jonge boekverkoper Alberto Manguel vraagt om te komen voorlezen. Elke avond gaat Manguel naar het huis van Borges in Buenos Aires om hem de verhalen van Kipling, Louis Stevenson en Voltaire voor te lezen. Volgens mij slagen de grootste voorlezers er in om niet voor te lezen, dat wil zeggen, veelbetekenende stiltes te laten vallen bij komma's en punten.

Later ging Paul Theroux op bezoek bij Borges om hetzelfde te doen. Het is mijn grootste angst; mijn zicht verliezen en daarmee de grip op mijn pen, het ontcijferen van letters. Wie wil er dan de vacature van mijn voorlezer invullen?

Toen ik vernam dat jij op zaterdag regelmatig naar de blindentribune in het stadion van Anderlecht trekt, be kroop mij het verlangen om een plaatsje tussen de slechtzienden te boeken. Volgens mij wordt daar minder aan mijn jas getrokken. Desgevraagd voorzie ik het voetbalspel van lichtvoetige commentaar. Borges de literatuur, ik het kuitschoppen.

Bij blinden denken we maar al te vaak dat ze een voorlezer nodig hebben, dat ze afhankelijk zijn van een Franssprekend horloge, een stoplicht dat tikt als een ratelslang, een museumgids die de vrouwen van Rubens beschrijft. En dat terwijl jij, Wilfried, al jaar en dag een stem voor de zienden bent. Want stel dat ik met enige spoed de Kamer van Volksvertegenwoordigers telefonisch dien te bereiken, heb ik begrepen dat de kans groot is dat ik jou in de hoedanigheid van hoofdtelefonist aan de lijn krijg, wellicht na eerst het keuzemenu te hebben doorlopen dat mij de wachttijden opsomt en mij verplicht tussen de drie landstalen te kiezen. Daarna komt jouw stem, Wilfried. Het is tijd om je daarvoor te bedanken. Vooral voor je gewaardeerde werk in de blindengemeenschap, en ook omdat je mij vanochtend zonder morren, met welluidende stem en met oog voor detail het uur voorlas.

Alle goeds,
Maarten Inghels

een dankbrief van Maarten Inghels